

2015. július 26.

Nyíregyháza

Istentisztelet

„Elindult Jákób Beérsebából, és Hárán felé tartott. ¹¹Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. ¹²És álmodt látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. ¹³Odafönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. ¹⁴Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. ¹⁵Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. ¹⁶Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam! ¹⁷Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja. ¹⁸Reggel fölkel Jákób, fogta azt a követ, amely a feje alá volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. ¹⁹Azután elnevezte azt a helyet

Bételnék, azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve.” I Móz 28, 10-19

Szeretett Gyülekezet!

Bizonyára sokan ismerjük Jákób és Ézsau történeteit. Sokan tudjuk, hogy miért hordozza ezt a nevet: Jákób (Csaló). Egész életén keresztül hordoznia kellett a „Csaló” bélyegét, egész életét végig kísérte tette. A 28. fejezetet megelőző részekben olvashatunk Jákób ezen tetteiről. Most pedig, az imént felolvasott szövegben láthatjuk, hogy Jákób kénytelen menekülni. A csalás és megtévesztés után Jákobnak menekülnie kell otthonról, Ézsau haragja elől. Tudjuk, hogy Isten milyen ígéretet tett Rebekának, Jákób és Ézsau édesanyjának: hogy Jákób lesz az ígéret vonalán az az utód, akin keresztül Isten áldása és ígéretei továbbhaladnak. Hogy majd a nagyobbik fog szolgálni a kisebbnek. Amikor tudjuk, ismerjük ezt az ígéretet, akkor látjuk azt is, hogy hogyan próbálta meg Jákób a maga erejéből beteljesíteni Isten ígéretét, hogyan próbálta meg

megragadni ragadományként, zsákmányként Isten ígérését. Hogyan adta el Ézsau az elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért. Hogyan használta ki Jákób az ő bátyjának fáradt, elesett állapotát. Hogyan csalta ki tőle így végül is az elsőszülöttségi jogot, amit pedig Isten ígért neki. Ő mégis megszerezte, és megragadta azt. Aztán az elsőszülöttségi áldást hogyan szerezte meg csalással, és összeesküvéssel, édesanyjával összebeszélve. Hogyan akart minden jót megkaparintani: az égi harmatot, a zsíros földet, a gabonát, a mustot és a népek szolgálatát – ahogyan Izsák áldásában olvassuk. Végül mindezek helyett (amit meg akart kaparintani) a halál fenyegette őt: menekülnie kellett, hogy az életét mentse. És hasonló az emberiség helyzete. Menekülnie kell, hogy az életét mentse. És azóta is az emberiség meg akarja szerezni, meg akarja kaparintani a jót, de Isten nélkül. A gazdagságot, a föld termőerejét, a kőolajat, az ásványi anyagokat, kincseket. És mindaz, amit Isten ajándékba adott az embernek, az az ember kezén a bűn által a föld kizsigereléséhez, kizsákmányolásához vezet. Ilyen lesz az, amikor az ember Isten nélkül cselekszik, amikor Isten nélkül tesz valamit, akkor annak

menekülés lesz a vége. Ahogy Jákób, úgy mi is ugyan ebben a helyzetben vagyunk kénytelenek élni. Addig, amíg Isten nélkül cselekszünk menekülnünk kell. Menekülni Isten elől, ember elől, menekülni bűneink elől, az igazság elől, a leleplezés elől. Mindaddig, míg ezt az utat választjuk, addig tele lesz az életünk problémákkal, megoldatlan dolgokkal. Isten az áldást oda szeretné nekünk adni, de neki más útja, más terve van. Isten nem úgy gondolkodik mint mi, Istennek nem az az útja, ami a mienk, Isten nem azokat a módszereket alkalmazza, melyeket mi alkalmaznánk. Mivel ilyen nagy az eltérés, ezért az embernek menekülnie kell. Ez a kiindulási állapot: az ember menekül. Ádám és Éva bűnbeesése óta az ember rejtőzködik, menekül. Ahogy Ádám, ahogy Káin, Ábrahám és még sorolhatnánk. Menekülünk, mert letértünk az Isten útjáról. Isten nélkül nem vagyunk képesek megszerezni a jót! Nem vagyunk képesek a jót tenni, mert aki menekül, az nem képes józanul gondolkodni, az el van foglalva azzal, ami elől menekülni kell. Meg kell állni, el kell csendesedni. S ez a csodálatos evangélium ebben az igeszakaszban. Az Isten megszólal! Az Isten ennek ellenére

megszólal. Megszólítja a menekülő embert, a „Csalót”, aki egészen addig meg se szólította Ábrahám Istenét, csak azzal volt elfoglalva, hogy megteremtse magának a jót, megszerezze az elsőszülöttségi jogot, az apai áldást, hogy kikaparja magának a gesztenyét. Ez az Isten most megszólal, beszédbe elegyedik az emberrel, s rámutat a megoldásra. A megoldásra, mely evangélium, mely az út lesz: a létrára. Szeretett Testvérek! Itt már nem Jákob a főszereplő. A létra kerül a középpontba, mely összeköti a mennyet és a földet, mely megoldás lesz az emberiség, az én számomra és mindannyiunk számára. Jézus Krisztus az a létra, aki azt mondta: **„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.”** Jn 14,6 De hogy ez nem belemagyarázás, hogy az a bizonyos létra, amelyet Jákob álmában látott, valóban Jézus, arra Jézus szava is utal, amikor János evangéliumának első fejezetében ezt mondja: **„Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.”** Jn 1,51 Jézus hidalta át a szakadékot, amit a bűn vert az emberiség és a menny közé.

Jézus a mennyet és földet összekötő létra. Már sok-sok évvel a kereszt előtt megmutatkozott a menny és a föld közötti szoros kapcsolat. Ez a történet is bizonyítja, hogy Isten nem feledkezett meg rólunk, nem vagyunk egyedül bármi történjék is a földön.

Isten tette az evangélium, tehát megmutatja Krisztust, rámutat a megoldásra. De még ennyi sem elég! Személyes kapcsolatba állít Önmagával.

„Odafönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.” (13-15. vers)

Hiába állna a kereszt, hiába lenne a bűnbocsánat, ha nem lenne érvényes személyesen, reám nézve is. Itt a személyes kapcsolatról, a vezettetésről van szó, hogy Isten velem van. És itt

vannak a személyes ígérek, és azok beteljesítése: a föld, az utód, az áldások, az oltalom és az együttlét. Ezeket akarta megragadni, zsákmányként megragadni Jákob. De nem lehetett az övé! Menekülnie kellett. Isten viszont megígéri, hogy Ő meg tudja adni. Isten megígéri, hogyha nem nélküle akarja megkaparintani, Vele együtt megkapja majd.

Ez éppen az alaphelyzetnek az ellentéte. Az alaphelyzet az, hogy mindent elveszítünk, amit meg akarunk ragadni. Ez pedig az, hogy mindent megnyerünk, hogyha Jézus Krisztus személyes Megváltónk és Urunk lesz.

Végezetül Drága Testvérek! A ember menekülése, az Isten személyes megszólítása után most újra az ember kerül középpontba. Mit válaszol Jákob Istennek.

„Amikor Jákob fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! Félelem fogta el...”Jákob válasza az istenfélelem volt. A Szent Istennel való találkozás döbbenete az, amit itt olvasunk. Ahogyan meg kellett döbbennie Mózesnek az égő csipkebokor előtt (2 Móz 3,2). Ézsaiásnál is ezt olvassuk, amikor a

látomásában látja az Urat trónon ülve, és rögtön a bűnei jutnak az eszébe. (Ézs 6,1.) Vagy gondoljuk Péterre, a csodálatos halfogás történetében, amikor azt mondja Jézusnak: **„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”** (Lk 5,8.) Vagy amikor az százados a Golgotán azt mondja bizonyágként: **„Bizony, ez az ember Isten Fia volt!”** Mk 15,39

A Szent Istennel való találkozás döbbenete látszódik itt. Isten a saját Fia életét adta árként, hogy mi találkozhassunk Vele. Ez Isten háza és a menny kapuja. Ez tulajdonképpen a keresztnak a döbbenete. S az ember válasza nem lehet más, mint a jó értelemben vett istenfélelem. Nem félni Istentől, hanem félni Istent. Szeretni, ismeri, tisztelni, mindennél nagyobbra tartani.

Második válasza Jákobnak az volt: **„Reggel fölkel Jákob, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére.”** Ez azt jelenti, hogy megszentelte, elkülönítette azt a követ a többi kőtől. Ez egy közönséges kő volt. De felállította szent oszlopként, olajat öntött rá, és ezzel megszentelte és elkülönítette Isten számára. Amikor hangszereket vásároltam, mindig azt mondtam „ezt most

kimentettem a világból, elkülönítettem Istennek”. A lelkésszemmel együtt imádkoztunk és felajánlottuk Istennek a hangszereimet.

S végezetül azt olvashatjuk: „**Azután elnevezte azt a helyet Bételnek**” Nagyon sok esetben találkozhatunk ilyen történettel, amikor valaki találkozik Istennel, vagy valamilyen esemény fűződik ahhoz a helyhez, akkor elnevezik Istennel kapcsolatosan. Ez a hely Bétel lett- azaz Isten háza.

Mit jelent ez? Az Istennel való találkozásnak, beszélgetésnek nyoma kell hogy legyen. A saját életünkben is. Hogy legyen mihez kötnöm. Amikor az Úr megszólított engem 1995-ben Tóalmáson, akkor annak nyoma lett. Összetört a szívemet, a kőszívemet, s hússzívet adott. Nyoma lett annak, hogy megbántam a bűneimet, nyoma lett annak, hogy új életben járhatok Vele. Így mondhatom azt „Isten háza” lett a szívem, az életem. Ő él bennem.

Nyoma kell hogy legyen az Istennel való találkozásnak!

Drága Testvérem!

Ha még menekülsz, ha még rejtőzködsz emberek, bűnök, problémák vagy Isten előtt, engedd, hogy Ő megszólítson személyesen, engedd, hogy az ígéretet, az áldást csak neked adja, engedd, hogy rámutasson a személyes életedben a létrára, Jézus Krisztusra. S ha mindez megtörtént legyen ott a válasz: az istenfélelem, a keresztség, a megváltás döbbenete, hogy mindezt értem tette, a felajánlás Istennek, s végül legyen nyoma az életünkben az Istennel való találkozásnak, beszélgetésnek.

Ámen!